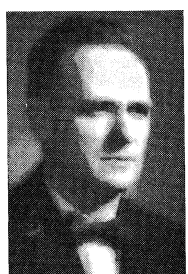

Вшанування 5-ої річниці відходу у вічність св. п. д-ра М. Снігуровича

Груація в школі Непорочного Зачаття в Дітроїті

Заходом Відділу УККА в Нью-Гейвені, Конн., вшановано п'яту річницю смерті відомого громадського діяча св. п. Михайла Снігуровича.

Св. п. д-р М. Снігурович

У суботу, 7-го червня ц.р., о 6-й годі, ввечера о. парох Павло Лунів відправив Панахиду в церкві св. Михайла, в Нью-Гейвені, а описіла в церковній залі відбулися поминки. Суму річницю відкрив проф. І. Телюк, голова відділу і член Екзекутиви УККА, а о. парох провів молитву. Після трини мгр Богдан Данко, заступник голови, коротким словом розпочав складання споминів від представників організації, в яких д-р Михайло Снігурович уліляв.

Першим промовляв представник Автокефального Церкви Іван Закофортний, визначний діяч УНР в Екклі, підкреслюючи соборність покійного у своїй громадській праці. Від управи Відділу УККА з Гартфорду П. Шагай сказав, що д-р М. Снігурович був „людиною чину і праці“. Далішими промовляли були: від Відділу УККА — Бріджпорт, голова В. Пелешук, від „Рідної Школи“ в Нью-Гейвені, мгр М. Мельник, директор школи, який підкреслював, що покійний, як надзвичайний учитель, умів прищепити своїм учням любов до України, котрої вони ніколи не бачили і не знали. Ірена Телюк, представниця США, відділ 66, сказала, що покійний належав до покоління „що

чній 1918 року в Києві, а після її втрати і боротьби за визволення, аж до 24 серпня 1991 року. Це період, коли, зокрема, у Галіччині були поширені два гасла: „Бог і Україна“ і „Здобудеш Українську Державу, або згинеш в боротьбі за неї“.

Михайло Снігурович народився в Києві 27 вересня 1915 року в родині о. Михайла і Меланії (з дому Станіслава), де його батько-священик був визначним москалями у Першій світовій війні. Повернувшись після війни до Галіччини, д-р М. Снігурович знав матуру з відзнакою у Бучачі в 1935 році. Студії розпочав на Львівському університеті, спеціалізуючись в юридичних науках і дипломатії. На жаль, з вибухом Другої світової війни, мусів виїхати до Німеччини, щоб уникнути переслідувань за свою участь у студентських і національних організаціях. Остаточою закінчив свої студії в Празі на Вільній Університеті в 1942 році. В тому самому році повертається на Україну і стає посадишником міста Чорткова. Тут одружується з Марією, якою вірно подорогує.

У 1944 році знову довелось покинути рідну землю і податися на еміграцію. В роках 1950-60 був активним у відомій організації ІМКА-ІВКА, також був членом хору „Сурма“ під диригентурою О. Пловхевича. В 1952 р. приїздить до Нью-Гейвену, де починає у вир українського зорганізова-

В чудову пору літа 1-го червня 1997 року українська католицька школа Непорочного Зачаття відсвяткувала свою 35-ту річницю.

Святкування розпочали Святото Літургією, яку відправив Владика Інокентій Лотоцький, ЧСВВ, у співслужінні отця Непорочного Зачаття Роберто Лукавського, ЧСВВ, отця Василя Салковського, ЧСВВ, парох церкви св. Ісусафата, та о. шамб. Степана Хрепті.

Чуло спів хор церкви Непорочного Зачаття під диригуванням Павла Онушка.

Після Служби Божої відбулися святкування. Майстром церемоній був о. Роберто Лукавський, котрий привітав абсолютів і передав слово Владиславу Лотоцькому. Владика звернувся до молоді: „Дорогі абітурієнти! Сьогодні ви залишаєте середню школу Непорочного Зачаття і перед вами новий шлях життя. Ви мрієте про щастливий майбутній, але у вашому житті можуть зайти такі сумні обставини, що ані батьки, ані приязні не зможуть вас потішити. Тоді один Христос потішить вас, якщо ви будете йому вірні. Він каже до нас: „Прийдіть до мене всі втомлені і обтяжені і я облеку вас“. Христос ніколи нас не розпачує! Не забувайте церкви, приступайте час-від-часу до Святих Таїн. Св. Причасття дасть вам силу чесного жити. Будьте вірні Христові і Його Церкві,

О. Р. Лукавський промовляє в церкві Непорочного Зачаття до випускників і гостей. Справа (сидить) — Владислав Лотоцький.

будьте добрими християнами, будьте чесними американцями, а шаста, мир та благословення неба будуть завжди з вами“.

Прощальні промови виголосили українською та англійською мовами Іван Федінський, Катерина Корб'як, Петро Лісовський, Лариса Стейсі та Наталія Тарнавська.

О. Роберто Лукавський прощав класу словами: „Не забувайте нас і загоїть до нас. Ви завжди і будете належати до великої родини церкви та школи Непорочного Зачаття. Ми бажаємо вам великих успіхів, завершень ваших мрій і багатого Божого благословення“.

С. Крушельницька...

(Закінчення зі стор. 2)

гарно співати, їм здається, що це їм уже вдалося.

На лекціях співу Соломія була врівноважена, перепелина, але могла чинити гостро іронізувати. Найважливішою справою для неї була передача слова. Знала багато мов і творів різних композиторів співала їхніми мовами.

Хоч знала свою вагість як артистка-співачка, була при тому скромна, дуже рідко говорила про себе, про знайомства з визначними людьми, про враження з подорожей і про свою артистичну діяльність. Здавалось, вона боялася, що це буде потрактовано як самовихвалювання. Не хотіла також писати спогадів із свого життя. Раз сказала мені, що то тільки люди, які старіються, живуть спогадами. А старіється вона, звичайно, не хотіла.

Можна сміло сказати, що її життєвим девізом було вкращати і упримувати людям життя своєю мистецтвом. Вона любила кожну людину потішити і підтримати на душі (як була в тому потреба). Оптимізм її був такий великий, що вона часто не згодувалася про злобу деяких людей, а про своїх ворогів не говорила ніколи поганого слова. Старалася доглядати у кожній людині позитивні риси. Раз мені сказала, що людина, що не нормальна явище, щоб її лиш не поусутили в тому надто далеко. Говорила також про почуття власності, яке, на жаль, зустрічається у житті дуже рідко.

Мала свою філософію, свій стиль життя, вміла пристосуватися до обставин. Була смілива, незвичайно точна, завжди дотримувала слова, працювала, обов'язкова, консеквентна (последовна), в житті найвище цінувала приязнь...

(Матеріал підготувала до друку Галина Тинюбава, працівник Музично-Меморіального Музею Соломі Крушельницької у Львові).

3 прицілом у майбутнє

Вже 30 років СКУ живе й діє. Успішно чи не успішно? Відповімо: прийшла на пленарній сесії Секретаріату СКУ, на якій зібрався представник центральних організацій з української діаспори Заходу. А є ще східна українська діаспора і скаже б, „центральна“, тобто „українська діаспора в Україні“, де діє Українська Всесвітня Координаційна Рада, що скликає II Форум українців до Києва 21-24-го серпня.

Раніше на громадському форумі СКВУ зводили „бої“ політичні середовища, які, очевидно, стояли поза кулісами до делегатів-акторів, що виступали на сцені. Тепер запанувала злагода, бо радили-нараджувалися, що і як далі робити. І не то не сварилися, але навіть не сперечалися.

Перша проблема до вирішення — Українська Всесвітня Координаційна Рада (УВКР). А з тим пов'язане питання: чи їхати на II Форум до Києва, чи ні? Бо в діяльності УВКР є багато до побажання. В свої члени Рада приймає поодинокі організації, а повинна це робити тільки через СКУ. Статут УВКР тяжко схвалити, і не точно розмежовані рамки діяльності Ради й Товариства „Україна“.

Дехто такий стан вправдував тим, що в Україні сильно закоренилася стара совєтська система, яка не замишляла місця на незалежну громадську діяльність, і зміни нелегко провести.

Отже, вважали, щоб наперед опрацювати агенду СКУ й висловити інтереси на тему, то не чекати несподіванок, а це: СКВУ-СКУ робив усе, що

СЕНАТСКА КОМІСІЯ, КОТРА проводить перелучення

в справі незаконних датків на минулорічну демократичну виборчу кампанію, повідомила в середу, 9-го липня, що Дженет Ріно, головний прокуратор ЗСА, є проти того, щоб головною збіркою була оскаржена переступити до виборчої кампанії. Дженет Ріно пропонує можливість недоторкості, якщо він знімається. Така настанова головному прокуратору країни не тільки посилює переконання тих сенаторів, які вже мали сумнів про надання йому недоторкості, але також дає можливість іншим застановитись над цим і посилює можливість, що Дж. Гуанг зовсім не з'явиться на зібраннях.

міг для здобуття незалежності України. У майбутньому робитиме все те, що зможе, для могутності України. І дуже важливо, що Світовий Конгрес Вільних Українців змінив назву на Світовий Конгрес України. Д-р П. Саварин у першому реченні відповів дуже позитивно: так! А згодом подав свої висновки. Вже саме створення однієї громадської репрезентації слід вважати великим успіхом — її творили на протязі 10 років. Він, будучи головою на одну 5-річну каденцію, сам з свого власного досвіду переконався, що був вартий СКВУ — він посвятив приблизно один рік на подорожі у відвідування поодиноких українських громад на континентах. Про працю СКВУ-СКУ можна б згадувати довго, — сказав д-р Саварин, — тому він написав обширний звіт, який буде опублікований з ініціати доповіді цієї конференції.

Доповідь професора соціології Торонтського університету Всеволода Ісаїва була найважливішою. Можливо, що вона торкалася майбутнього: як виглядало українська діаспора в ХХІ столітті. Вона буде більше подібна до іммігрантської, польської чи італійської. Перше й найголовніше завдання — допомогти здобути державність Україні — відпадала. Це завдання давало велику настану в роботі української імміграції, бо, не зважаючи на різні угруповання і погляди, всі вони годилися в

цій основній меті. Сьогодні зауважується брак громадських провідників, і треба часу, щоб він з'явився. Бо нові іммігранти є інші від попередніх емігрантів. Вони не вступають до існуючих організацій і зрозумілих причини. Бо в них не знайдуть заінтересування чи користі. Вони творитимуть нові організації, які їм будуть відповідати.

Все такі українська громада буде існувати, бо сьогоднішні соціологи, змінюючи погляд на процес асиміляції. Не зважаючи на політику урядів творення т. зв. „закордонних котлів“, новоприбулі „не завоюються“ з новим. Вони не забувають про минуле й не живуть тільки сьогоднішнім, а шукають і знаходять певну символію. І ці процеси тривають не одне покоління.

Ще одне важливе питання — це мова. Англійська мова заступити українську. І вже у великій мірі заступила у шкільному спілкуванні й організаційному діловості. Очевидно, українська мова затримається на певному рівні. На запитання представника з Москви, чи російська мова була б прийнята членами існуючих організацій (бо ці люди хоч українці, своєї мови не знають), проф. Ісаїв сумнівався. Він уважав, що англійська мова — це природний компроміс щодо вимог життя.

УКРАЇНСЬКИХ ДІТЕЙ — ДО УКРАЇНСЬКИХ ЛІТНІХ ТАБОРІВ!

бл. п. ЯРОСЛАВА (СЛАВА) з МАЛАНЦІВ ДЯДИГА
проживши 81 рік.

ПОХОРОН відбувся 26-го червня 1997 р. з церкви св. Андрія в Пармі, Огайо на місцевий цвинтар.

У глибокому смутку:
сестра — ІРЕНА ШЕРБА з мужем ПЕТРОМ і сином ЄВГЕНОМ з родиною та родина в ЗСА, Україні і Польщі.

бл. п. інж. ВОЛОДИМИР ФЕДОРІВ
нар. 24-го лютого, 1926 р. в селі Угорники — пов. Станіславів.

Залиши у глибокому смутку:
дружину — ДАРІО
сина — АНДРІЯ та ЮРІЯ
сестру — ДАРІО ГОЙМІК з мужем СТЕФАНІМ та дітьми:
— ВОЛОДИМИРОМ
— МАРТОЮ з мужем д-р БОГДАНОМ ЛІХАЧЕМ та дітьми: АНДРІЙКОМ, ЮРІЙКОМ, КВІТКОЮ, ЛІДОЮ та МАРКОМ
— РОМЮ з мужем д-р ОПЕСЕМ ДАНКОВИЧЕМ та дочкою АЛЕОЮ родину в ЗСА, Україні та Україні.

Івана Савицька 3 МОГО ВІКНА
НАСТРОБИ ЕСКІЗИ МАЛЬОВАНІ НА КАНВІ ЖИТТЯ

Джерзі Сіті: Свобода, 1997

Ціна 20 дол. з 2 дол. за пересилку

SVOBODA BOOKSTORE
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302

Мешканці Нью-Джерзі просимо додати 6% податку

